

DĚŠDEČEK

Čtvrtek, 07 květen 2015

Jak by měla Božena Němcová: dávno, dávno ji to. Před 70 lety, krátce před obsazením Brna sovětskou armádou začal létat nad Brnem malý sovětský bombardér. Létal každodenně a zvláště bylo jeho pilot vždycky když bomba, vypnul na chvíli motor. Bráti si na to už pomalu začali zvykat a podle zvuku hvězdicového motoru začali letadlu říkat kafemlejek. Bylo slyšet astěji a astěji dunění dle a výstřely.

Jednoho dne, když státnice na nás ustala, usoudil můj dědeček František, že válka skončila a začal podívat do textilky, ve které pracoval, jestli je pro nás nějaká práce. Když se dlouho nevracel, vydal se ho můj táta se starším bratrem Jindrou hledat. Vrátný v textilce jim řekl, že ho zná, ale že ho ten den nevidí. Ale že nedaleko nás jakýš ložník, zabity bombou a kafemlejnku.

Oba kluci tam hned začali a ty nejhorší obavy se staly skutečností. Táto mého dědečka leželo hned vedle kráteru bomby a přeměněného stromku. Chyběla mu část hlavy, ale kluci ho hned poznali podle oblečení a knírku. A legitimace v náprsní kapse. I ta byla prodávavá státnice bombou.

Bábeli na nedalekou policejní stanici, ale ta právě zavírala. Když policistovi řekl, že jde o jejich tatínka, slitoval se otevřel a sepsal protokol. Poradil jim, že mají svého otce pohřbit na hřbitově v Husovicích. Protože už byla tma, domů, do sklepa. Po cestě potkali skupinu německých vojáků. Vojáci se zastavili, dívali se na nás a o nás se radili. Ale pak pokračovali v chůzi. Ráno už byli všude Rusové. Protože měl na sobě Jindra dvouřadový oblek a vázale zeptal se ho jeden z Rusů, jestli je inženýr. A hned mu prohlédl obě zápěstí, jestli nemá hodinky. Kluci začali zpátky do textilky, kde našli dvoukolák a balíky látky. Táto svého otce zabalili, naložili a vezli po ulici Vranovská do Husovic. Když přišli ke dnes již zrušenému viaduktu staré tratě na Tišnov, viděli na okrajích ulice zalehlé německé vojáky, kteří na něho stáli. Ale protože byli ze všech hrůz úplně otupělí, jim v té chvíli už všechno jedno a táhli vozík státnice dále. Už uviděli v prázdných opětlé vojáky v ruských uniformách. Na Husovickém hřbitově se válely rýhy a lopaty, přda byla na jaře mokrý a tak nebylo vykopání hrobu velký problém. Přijelo všude nákladní auto s korbou plnou mrtvých ruských vojáků a Rusové porušili oběma klukům vykládat mrtvoly. A tak můj strýc Jindra bral mrtvé za ruce, táta za bosé nohy a házeli je dolů. Tam už čekali dva další místní mladíci a házeli je do nedaleké jámy. V Brně se, na rozdíl od Prahy, žádné vítání se začalo. Osvoboditelé kradli a znásilňovali. Mnoho žen a dívek se proto nechalo ostříhat nakrátko a převléklo se za muže. Mému tátovi bylo tehdy 17, a ruskí vojáci se jemu i dalšímu jeho vrstevníkům dívali občas do trenek, jestli přeci jen nejsou holky. Situace se zlepšila až po odchodu vojáků z města. Po válce byly ostatky mrtvých sovětských vojáků přeneseny na místo památníku na Ústředním hřbitově a tak tam dnes nejspíše odpovídá i můj děda František. Pokud někdo z Brně navštívíte prodejnu Interspar na Cejlu, všimněte si hned naproti hlavního vchodu, přes parkoviště na chodníku u zdi textilky, místa, kde chybí strom. Tak tam padla ta bomba, co mi před 70 lety zabila dědečka; MIKIN